

Jagtlov af dette Forslag, maa der her i dette Ting foretages store Forandringer med det, og det, vil jeg haabe, maa ske.

D. Scavenius: Jeg tror, at Lovforslaget, saaledes som det er kommet til os fra Landstinget, i det hele taget er en væsentlig Forbedring i de nuværende Tilstande. Jeg kan i saa Henseende slutte mig til, hvad der kom fra det ærede Medlem fra Bræstv. (A. Hage). Jeg sigter navnlig til de noget strengere Bestemmelser, der her ere tagne over for Krybskytteri, og til Fredningsbestemmelserne, der for øvrigt i alt Fald paa de fleste Punkter ere i Overensstemmelse med de nugældende. Med Hensyn til Krybskytteri skal jeg for øvrigt sige, at det for de større Ejendomme er langt lettere at beskylte sig derimod end for de mindre. Forholdet er jo det, at de større Ejendomsbesiddere for Tiden søge saavidt muligt at samle deres Jagt paa visse bestemte afgrænsede Distrikter, og at de tillige i Reglen ere i Stand til at staffe sig de fornødne Folk til at passe paa Jagten indenfor disse Grænser. Langt vanskeligere stiller det sig for de mindre Landejendomsbesidderes Vedkommende. Jeg forstaar derfor ikke ganske, at der fra de forskellige Sider, saaledes fra de ærede Medlemmer for Vejle Amts Adb. Valgtreds (S. Jørgensen) og Vejle Amts Iste Valgtreds (Nissen), er blevet gjort nogen Indsigelse mod at gaa til disse Bestemmelser. Jeg tror som sagt, at det netop for de mindre Ejendomsbesidderes Vedkommende er af den største Betydning, at disse Bestemmelser blive noget skarpere, end de hidtil have været, for det kan ikke nægtes, at Krybskytteri i de sidste 15—20 Aar er taget overordentlig stærkt til. Jeg tror heller ikke, der er nogen Anledning til at tage den Bestemmelse ud af Loven, hvorefter, som der staar, vedkommende, som har sat sig til Modværge, naar han bliver truffen paa ulovlig Jagt, maa tage Skade for Hjemgæld. Jeg tror, en saadan Bestemmelse er ret nødvendig, thi saaledes som Krybskytteri har udviklet sig og med den Fræthed, hvormed det ret jævnlig drives, vil næppe nogen indlade sig paa at gribe en Krybskytte, hvis en saadan eller en lignende Bestemmelse ikke findes i Lovene. — Der er adskillige skadelige Dyr, som det ikke ret vil lade sig gøre at komme til Bivsnuden ved Anvendelse af Saks og Fælder og

ligeledes ved Gift, og jeg tror derfor, at man skal ikke for stærkt angribe Anvendelsen af disse Midler, i alt Fald ikke stærkere, end det er nødvendigt, for at der ikke skal blive Usikkerhed og Fare for Mennesker og andre Dyr. Jeg tror, at Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, gaar lovlig vidt i saa Henseende, men jeg skal for øvrigt ikke gaa nærmere ind paa Enkelthederne, hvilket jo ikke er paa sin Plads ved en første Behandling. Jeg tror, der i Lovforslaget er kommet adskillige Bestemmelser ind, som ikke ere komne der af Hensyn til Jagten, men paa Grund af Synsmaader, som i og for sig ikke have noget med den at gøre. Iblandt disse Bestemmelser ere nogle allerede blevne omtalte af ærede tidligere Talere. Hvad angaaer Jagt med Mynder, hvilket Punkt det ærede Medlem fra Grenaa (W. Dinesen) allerede har omtalt, skal jeg kun gøre en ganske kort Bemærkning. Naar man af humane Hensyn har villet forbyde denne Jagt, saa tror jeg, det beror paa Ukendskab til selve denne Art af Jagt. Det formentes, at man udsætter Haren, som jages med Mynder, for en stræktelig Pine paa Grund af, at den bliver forfulgt af Hunde. Men for det første er der jo anden Jagt, der bliver ført med Hunde, og for det andet, er Forholdet jo det, at enten slipper vedkommende Hare fra det med Livet, eller ogsaa bliver den taget af Mynderne, og da er Dødsplikten ganske kort, omtrent lige saa kort, som om den blev stød ihjel paa Stedet. Jeg vil dog spørge, om man i Grunden tror, at den Angst, Haren er udsat, for ved at blive jaget af Mynder, er værre eller endog blót kan sættes i Lighed med de Punsler, som en anskudt Hare lider, der hopper om paa 2 eller 3 Ben eller har faaet et Skud andetsteds. Jeg tror, at man nok vil kunne blive enig om, at den første Slags Angst, der i det højeste varer saa Minutter, ikke er værre, men mere et mindre Onde end det, Haren lider, naar den bliver anskudt, men ikke fældet og saa maa hoppe om i Resten af sit Liv paa 2—3 Ben, hvilket sidste unægtelig foregaar ret hyppig. Naar man har ment, at den nævnte Jagt skulde forbydes af Hensyn til Krybskytteri, saa er det for det første ganske rigtigt bemærket af